

РЕШЕНИЕ

№ 1224

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110214260 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. Й. Д., ЕГН *****, против наказателно постановление № 23-4332-017679 от 28.08.2023 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл.175, ал.3, пред.1 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърдят се допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство, както и липса на виновно поведение. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя изцяло поддържа депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на атакуваното НП. Заявява, че била неясна и правната квалификация на нарушението. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

За АНО, редовно призован, представител не се явява в съдебно заседание. В съпроводителното писмо е направено възражение за прекомерност на разноските, претендирани от другата страна.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт,

съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.06.2023 г. срещу жалбоподателя М. Й. Д. бил съставен АУАН № 999986 за това, че на същата дата в 11:50 часа в село Б., по ул. „****“, в посока от кв. „*****“ към кв. „****“, управлявал лек автомобил марка „****“, модел „*****“ с рег. № *****, като до номер 57, при извършена проверка било установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред, тъй като бил със служебно прекратена регистрация.

Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, след което бил предявен на нарушителя, който го подписал без възражения. Нарушението било квалифицирано по чл.140, ал.1, пред.1 от ЗДвП.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 23-4332-017679 от 28.08.2023 г., с което за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл.175, ал.3, пред.1 от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява единствено от съставения АУАН, тъй като свидетелите А. Д. и В. Г. не можаха изобщо да си спомнят за случилото се, дори след предявяването на акта. Нарушението се изразява в управление на автомобил, който не е регистриран по надлежния ред, което (управлението на автомобила от конкретното лице) няма как да се установи от писмени доказателства, а единствено от показанията на свидетели очевидци, но такова обстоятелство нито един от свидетелите не си спомняше. Поради това съдът намира, че показанията на свидетелите не допринасят за изясняване на релевантните факти, включени в предмета на доказване по делото, относно обстоятелството има ли извършено нарушение, в какво се състои то и кой е неговият автор. Свидетелите потвърждават съставянето на АУАН (респ. подписването му като свидетел), но нито един от тях не пресъздава каквито и да било релевантни спомени във връзка с управление на автомобила от жалбоподателя на процесната дата, дори след предявяването и запознаването с процесния АУАН. Свидетелите не можаха да депозират показания, от които съдът да извлече данни относно обстоятелствата, при които е извършено посоченото в АУАН и НП нарушение. Още повече, че свидетелят Д., дори след предявяване на акта, сподели за прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, а в случая се касае за прекратена регистрация поради смяна на собствеността на автомобила и бездействие на новия собственик. Потвърждаването на факта за съставяне на АУАН, полагане на подпис като

актосъставител или свидетел на нарушението, не може да замести необходимостта от приобщаване на такива доказателства, от които да се извлекат данни за всички елементи от състава на твърдяното нарушение (от обективна и субективна страна). Ето защо от техните показания съдът установи единствено авторството на АУАН и подписването му от свидетеля Г., но не извлече информация относно твърдяното нарушение. Актосъставителят и свидетелят по акта изрично заявиха, че нямат никакъв спомен от конкретния случай. Самият АНО, в чиято тежест е доказването на административното обвинение, също не положи никакви усилия - негов представител не се яви в съдебно заседание и не ангажира допълнителни доказателства за установяване на административното нарушение, освен представения по делото АУАН. Същият обаче не може да се ползва с доказателствена сила, тъй като служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК, към който препраща ЗАНН. Съставеният АУАН доказва единствено, че на процесната дата актосъставителят А. Д. е съставил срещу жалбоподателя М. Д. акт за установяване на административно нарушение за извършено такова по чл.140, ал.1 от ЗДвП, но дали действително нарушението е било извършено остана недоказано, понеже тези факти не могат да се извличат само и единствено от съставения АУАН.

В допълнение трябва да се отбележи, че писмените доказателства, представени с преписката и конкретно справката от ОПП-СДВР доказва единствено, че на 21.02.2023 г. е била прехвърлена собствеността на автомобила, чрез сключване на писмен договор за покупко-продажба с нотариална заверка на подписите, но от тези доказателства не става ясно кой е новият собственик на превозното средство и дали това е именно наказаното лице М. Й. Д., тъй като и ако той не е новият собственик, то не би имало извършено нарушение от субективна страна, дори при форма на вината непредпазливост, понеже няма как да се изведе неговото знание, че автомобилът е бил продаден и е възникнало задължение за новия собственик да го пререгистрира.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

В хода на производството не бяха събрани доказателства, установяващи извършването на нарушението от страна на жалбоподателя М. Д.. Действително, в преценката си дали да издаде наказателното постановление, АНО се основава на фактическите констатации, посочени в АУАН. При оспорване на издаденото НП, по силата на чл.14, ал.2 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, в съдебното производство тези констатации обаче нямат обвързваща доказателствена сила. Тази позиция категорично е застъпена и в т.7 от Постановление № 10/1973 г. на Пленума на ВС. Независимо, че в чл.189, ал.2 от ЗДвП е посочено, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, то това правило се прилага

единствено във фазата на административното доказване пред АНО, но не и в съдебната фаза пред съда, където се прилагат правилата на НПК, понеже тази разпоредба противоречи на един от основните принципи в НПК, застъпен в чл.14, ал.2 и гласящ, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила, каквато дава на акта чл.189, ал.2 от ЗДвП. Друг основен принцип е този за невиновност, застъпен в чл.16 от НПК, съгласно който нарушителят следва да се счита за невинен до установяване на противното с влязъл в сила правораздавателен акт. Приемането на становището, че редовно съставеният акт по ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, би означавало да се наруши посоченият принцип и да се приема, че след като срещу нарушителя е съставен АУАН, то той е виновен в извършването на посоченото в него нарушение, освен ако това не се обори от други доказателства по делото.

Съдът е длъжен, разглеждайки делото по същество, да установи чрез допустимите от закона доказателства, дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като дава възможност на наказващия орган да посочи допълнителни доказателства, извън тези, посочени в НП, в подкрепа на обжалваното постановление. Съдът намира, че в процесния случай не се събраха доказателства, сочещи жалбоподателя Д. като извършител на вмененото му административно нарушение, а именно да е управлявал автомобил нерегистриран по надлежния ред. Единствено чрез съставения АУАН не може да се установи твърдяното нарушение, понеже както беше посочено по-горе, същият няма доказателствена сила относно обстоятелствата, касаещи случилото се – време, място, начин на извършване на нарушението и лицето, което го е извършило, тъй като той служи за повдигане на административното обвинение спрямо нарушителя и изложеното в него нарушение подлежи на доказване чрез способите, доказателствата и доказателствените средства, предвидени в НПК. Съдът разпита непосредствено актосъставителя А. Д. и свидетеля по акта В. Г., но и двамата не успяха да изложат релевантни факти, свързани с управление от страна на Д. на нерегистрирано МПС. По делото не се събраха каквито и да било доказателства в подкрепа на издаденото НП, поради което и предвид обстоятелство, че вмененото на жалбоподателя нарушение остана недоказано, атакуваното НП следва да бъде отменено.

Отново в допълнение трябва да се посочи изложеното по-горе, че справка от ОПП-СДВР доказва единствено, че на 21.02.2023 г. е била прехвърлена собствеността на автомобила, чрез сключване на писмен договор за покупко-продажба с нотариална заверка на подписите, но от тези доказателства не става ясно кой е новият собственик на превозното средство и дали това е именно наказаното лице М. Й. Д., тъй като и ако той не е новият собственик, то не би имало извършено нарушение от субективна страна, дори при форма на вината непредпазливост, понеже няма как да се изведе неговото знание, че автомобилът е бил продаден и е възникнало задължение за новия

собственик да го пререгистрира.

Предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените разноски. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въз основа на представения договор за правна защита и съдействие става ясно, че жалбоподателят е заплатил на адвокат И. М. от САК сумата от 600 лева, като това е станало в брой на 24.09.2023 г. Съдът намира, че не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение, въпреки направеното възражение в тази насока от страна на наказващия орган за прекомерност на претендираните разноски, тъй като с оглед представените доказателства досежно реалното му заплащане, то не надхвърля дори двукратно размера на минималното възнаграждение (400 лева), дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения. В случая, при преценката относно прекомерност следва да се има предвид видът и характерът на производството. Видно е, че защитникът се е явил и в двете открити съдебни заседания, в които бяха разпитани двама свидетели, а преди това е изготвил и въззивната жалба. Поради това и съдът счита, че заплатеното от страна на жалбоподателя възнаграждение не може да бъде счетено за прекомерно. Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, СДВР следва да заплати на жалбоподателя М. Д. сторените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-4332-017679 от 28.08.2023 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на М. Й. Д., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца на основание чл.175, ал.3, пред.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на жалбоподателя М. Й. Д., ЕГН ***** сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща сторените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд –

София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____